

ХАРЛАН ЕЛИСЪН
МОМЧЕТО И НЕГОВОТО
КУЧЕ

Превод от английски: Красномир Крачунов, 1993

chitanka.info

ГЛАВА 1

Намирах се навън заедно с Блейд, моето куче. Бе неговата седмица да ми досажда: наричаше ме непрекъснато Албърт. Очевидно мислеше с кучешкия си мозък, че това е дяволски забавно.

Хванах му няколко водни плъха и в притурка остриган пудел с каишка, избягал от някого в подземието, така че Блейд не беше гладен и нямаше нищо против да се позабавлява.

— Давай, приятелче — поисках от него. — Потърси ми девойче.

Кучето само хихикна, ако се съди по ръмженето от дълбочината на гърлото му.

— Ти си направо смешен, когато те обхваща желанието.

Може и така да е, когато ме обхваща желание да изритам този беглец от градското сметище по тесния му задник.

— Търси! Не се шегувам!

— Не те ли е срам, Албърт. След всичко на което съм те научил, ти пак ми казваш: „не се шегувам“! Не се шегувам!!!

Блейд почувства, че търпението ми отива към края си и много неохотно се зае с работа. Приседна на задните си лапи на изпотрошените остатъци от тротоара, окосменото му тяло се напрегна, а клепачите затрептяха и се затвориха. Затекоха мъчителни минути. След като изминаха петнадесет, той се изтегна на земята, разтвори леко предните си лапи и сложи между тях главата си. Отпусна се, започна леко да потръпва, сякаш го хапеше някаква бълха. Така продължи още четвърт час и накрая се обърна по гръб с гол корем към вечерното небе, скръсти предните си лапи като богомолка и безсрамно разтвори задните си.

— Извинявай — каза той. — Аз нищо не открих.

Бях вбесен и готов да набия песа, но разбихах, че той се постара и направи всичко възможно. Неуспехът на Блейд ме подхлъзна: адски желях да сваля някое маце. Но какво да се прави?

— Е, добре — измърморих примирен. — Да ги вземат дяволите!

Песа се претърколи на хълбока си и бързо се изправи.

— Какво искаш да правиш?

— Ние нямаме под ръка много интересни занимания, с които да се захванем, нали? — отвърнах без да крия сарказъма си.

Той отново седна, сега в краката ми, с оскърбено-смирен вид. Облегнах се на остатъка от стълба на уличен фенер и се замислих за момчетата. Колко болезнено беше!

— Ние винаги можем да отидем на кино — казах накрая.

Блейд огледа улицата и не каза нищо. Кучешката му порода чакаше последната ми дума. Той обичаше киното не по-малко от мен.

— Е, добре де, да вървим.

Кучето скочи и затича след мен, изплезило език и често въздишаше от удоволствие. Почакай, негоднико, дали скоро ще се смееш отново. Едва ли ще имаш скоро пуканки!

„Нашата група“ беше скитническа глутница, която обичаше да живее комфортно и не можеше да се задоволи само с обикновени набези. Тя бе намерила начин да си осигури такъв живот със сравнително безопасен и чист занаят. Момчетата от „Нашата група“ разбираха от киноизкуство и бяха завладели района, където се намираше театър „Метропол“. Никой не се опита да нахлуе в територията им, понеже киното бе нужно на всички. И докато тя можеше да осигури непрекъснати прожекции, момчетата оставаха на работа и обслужваха такива солисти, като нас с Блейд. Най-вече самотници като нас.

Отначало купих билети — струваше ми кутия свинско варено за мен и консерва сардини за Блейд. После пазачът на „Нашата група“ ме насочи към нишата, където сдадох оръжието си: Колт 45-ти калибър и Браунинг-22. Като видях, че от спукана тръба тече вода, казах на гардеробиера, юначага с огромни брадавици по лицето, да премести арсенала ми на сухо място. Той не ми обърна внимание.

— Ей, ти! Жаба пъпчива! Премести нещата ми на сушина... Ако се появи и едно петънце ръжда, костите ще ти смеля!

Той започна да спори, поглеждайки към пазачите, знаейки, че ако ме изхвърлят, губя билетите си, независимо дали ще попадна вътре или не. Но те не пожелаха да се размърдат и му кимнаха да направи, както му казвах. Брадавичавия неохотно премести Браунинга на сухо, а Колта закачи на кука под лавицата.

Блейд и аз влязохме в театъра.

— Искам пуканки.

— Много ще ти дойде.

— Е, добре де, Албърт. Купи ми пуканки.

— Нямам вече нищо, изпразних се до дупка. Ти ще оцелееш и без пуканките.

— Държиш се като лайно — гневно каза кучето.

Вдигнах рамене. Това не ме засегна.

Залата се оказа препълнена. Бях много доволен, че пазачите на входа не се погрижиха да приберат и разни други неща, освен огнестрелното оръжие. Пиката и ножа, които се намираха в смазани ножници на гърба ми, ми даваха увереност.

Кучето намери две места едно до друго и ние започнахме да се провираме по реда, като настъпвахме нечий крака. Някой изруга, но не му обърнах никакво внимание. Изръмжа доберман. Козината на врата на Блейд се навири, но той позволи тази некоректност да мине безнаказано. Дори на подобна неутрална територия като „Метропол“ можеш да си навлечеш неприятности.

Веднъж чух за търкала в Гранд Люис, на южната страна. Завършил със смъртта на десетина скитници и техните кучета, а театърът изгорял до основи. Заедно с него се превърнали на пепел няколко отлични филми с участието на Къгни. След това бандите постигнаха съгласие, че кинозалите получават статут на убежище. Сега стана по-добре, но винаги може да се намери някой, на когото безпорядъка в главата му пречи да бъде търпелив.

Ние попаднахме на троен сеанс. „Суровата сделка“ се оказа най-стария филм. Бе снета през 1948 година, преди 76 години, и само Господ знае, защо не се е разпаднал. Лентата непрекъснато излизаше от ролката и момчетата тгръбваше да спират прожекцията и да презареждат машината. Но картината не беше лоша.

Разказваше се за соло, който бил предаден от шайката и той си отмъщавал. Гангстери, банди, непрекъснати схватки и стрелби. Въобще сериозен филм.

Вторият бе направен по време на Третата война две години преди да се родя. Наричаше се „Мирисът на парчето месо“. Основното в него бе дупченето на корем и по някоя ръкопашна схватка. Сцените с разузнавателните гончета, които въоръжени с огнемети запалваха китайските градове, бяха превъзходно направени. Блейд поглъщаше

всичко с пламнали очи, макар не за пръв път да я гледаше. Веднъж се опита да ме убеди, че този филм е за неговите предшественици, но аз не повярвах и казах, че това са кучешки глупости. Но песа ми така и не се раздели с тази невероятна идея.

— Не искаш ли да палиш детенца, геройче? — прошепнах на ухото му.

Блейд разбра подигравката, повъртя се на място, но не ми отвърна нищо, като продължи да гледа с удоволствие, как кучетата си пробиват с огън път през града. Аз просто умирах от скука. Чаках главния филм.

Най-после дойде и неговото време. Той разтърсваше душата, бе направен в края на седемдесетте и се наричаше „Черните кожени ленти“. От самото начало нещата тръгнаха като по масло. Две блондинки в черни кожени корсети и ботуши до самия чатал, с бичове и маски, се нахвърлиха на слабо момче. Една от кокошчиците седна на лицето му, а другата го яхна. Започна се нещо невъобразимо. Седящите до мен самотници сами себе си налагаха. И аз се канех да се облекча по този начин, когато Блейд изведнъж се обърна към мен и каза съвсем тихо, както правеше обикновено, когато долови необикновена миризма:

— Тук има маценце.

— Ти си мръднал нещо — прошепнах аз.

— Усецам го. Тя е тук, човече.

Като се стараех да не изглеждам подозрителен, се огледах. Почти всички места в залата бяха заети от самотници с псетата им. Ако тук се бе вмъкнало момиче, би се вдигнал бунт. На части щяха да я разкъсат, преди някой щастливец да ѝ се качи.

— Къде? — запитах тихо.

Край мен самотниците трескаво работеха. Когато на екрана блондинките свалиха маските си, и една от тях започна да обработва нежния момък с дебел дървен прът, в залата премина стон.

— Дай ми само минута — донесоха се до мен думите на моя пес.

Той сериозно се съсредоточи, тялото му се напрегна, очите му бяха затворени, а ноздрите — издути и трептящи. Не започнах да му преча. Нека се потруди.

Това можеше да бъде и истина. Знаех, че в подземията са снимали най-глупавите филми, от този тип лайна, които са били

предпочитани през 30-те и 40-те години. Всичко чистичко, дори и женените двойки спят на отделни легла. Дочувах слухове, че от време на време някоя смела мацка от благонравните подземия тайничко се явява да погледа, какво всъщност представлява истинската порнография. Не веднъж съм слушал за това, но свидетел не съм бил досега нито веднъж.

Шансовете точно в такъв театър да се срещне маце, бяха съвсем малки. В „Метропол“ идваше различен народ. Разберете ме правилно, нямам особени предубеждения срещу момчетата, които си залагат един на друг... дявол да го вземе, ясно ми е какво ги води. В днешните времена мацетата не стигат за всички. Но не мога да си се представя с някакъв си там слабак, който ще се залепи за тебе, ще ревнува, трябва да се грижиш за ловуването, а той си въобразява, че единственото, което е нужно да прави, е да си разголва задника за тебе, докато ти вършиш вместо него цялата работа.

Затова, отчитайки присъствието на буйните юнаци, идващи за развлечение в „Метропол“, бях сигурен, че едва ли някое момиче ще рискува да се появи тук. Но ако наистина е дошла, то защо другите кучета не са я усетили?

— Третия ред пред нас — осведоми ме най-после Блейд. — Мястото до пътеката. Облечена като соло.

— Как така ти я усети, а другите кучета не успяха?

— Ти забравяш, кой съм аз!

— Нищо не забравям. Просто не ти вярвам.

Но въпреки това вярвам на кучето си. Ако на времето сте били такъв глупак както аз, а псе като Блейд ви е научил на безброй разни неща, ще ви се наложи да вярвате на ВСИЧКО, което то казва. С учител едва ли ще поспориш. Блейд ме научи да чета и пиша, да събирам и изваждам.

Четеното е дело полезно. То може да послужи в най-неочаквани случаи. Например, да се подбират консерви от бомбардираните супермаркети. Неведнъж умението ми да чета ми помогна да не взимам консервирано цвекло. Ненавиждам го.

А колко много узнах от кучето за живота преди Третата Война. Затова трябваше да повярвам, че то е успяло да подуши тук момиче, макар другите псета да не бяха могли. Блейд ми разказваше това за хиляден път. ИСТОРИЯ — ето как се нарича това. Боже мой! Аз не

съм толкова тъп! Аз зная, какво е това. **ТОВА СА ТЕЗИ НЕЩА, КОИТО СА СЕ СЛУЧИЛИ ПРЕДИ ДНЕСНОТО ВРЕМЕ!**

Предпочитах да слушам историческите разкази непосредствено от Блейд, вместо да чета древните, прекалено разпокъсани книги, които моето куче постоянно намираше отнякъде. А тази особена история беше изключително за него самия, и той винаги се връщаше към нея. В края на краищата я научих наизуст. А когато кучето ти те научи на всичко което знаеш, щеш нещеш трябва да му вярваш. Но аз ще се постарая, този любител да си вири краката до стълбове и дървета никога да не узнае това.

ГЛАВА 2

Преди петдесет години, още преди да започне Третата Война, в Керитос живеял човек на име Бейсник. Отглеждал и тренирал кучета. Притежавал овчарка на четири години с прякор Джинджър. Тя работила в департаментта на Лос Анжелиската полиция, в отдела за борба с наркотиците. Била умна и притежавала изумително обоняние. Безпогрешно намирала марихуаната, независимо колко надеждно е била скрита.

Веднъж я подложили на различни тестове. Пуснали я в склад с 25 хиляди сандъци. В пет от тях сложили марихуана, като предварително я били опаковали в целофан, после я завили с алуминиево фолио, следвала плътна хартия и накрая кутии, които запечатали. Само седем минути били нужни на кучката да ги открие всичките.

В същото време, докато кучката била заета с полицията, на деветдесет мили на север, в Санта Барбара, учени отделили екстрат на гръбначна течност от делфин и я инжектирали на няколко шимпанзета и кучета от различни породи. Редувайки хирургията с имунизациите, те постигнали първия успешен резултат на експеримента: двегодишния Абху телепатически предавал чувствени впечатления. Резултатите били закрепени и първите бойни кучета се появили точно в началото на Третата Война (маймуните не оправдали надеждите, опитите с тях били прекратени). Телепатия на близки разстояния, леко обучение, способност да се проследява бензин, вражески отряди, отровни газове, радиация, и в същото време изключителната им преданост към стопаните, ги превърнало в шокови командоси от нов тип. Избирателно се развивали свойства в нужното направление. Четири породи кучета притежават телепатически способности. Супер-Кучета. Гении!

Джинджър и Абху, както твърдеше Блейд, са били негови прадеди.

До този момент не вярвах на песа си. Неговата (нейната) шапка бе нахлупена до самите очи, яката на куртката бе вдигната.

— Сигурен ли си?

— Да, това е момиче.

— Може и да е, само че се държи като типичен момък.

Блейд захихика.

— Изненада — изрече саркастично.

Загадъчният соло остана да гледа „Суровата сделка“ отново. В това имаше определен смисъл, ако той (тя) действително е момиче. Повечето зрители си отидоха след порното. Новата прожекция не събра много зрители, улиците опустяха и той (тя) можеше в по-голяма безопасност да се върне там, откъдето се бе появил. Блейд се прозя.

Тайнственият соло се надигна и тръгна към изхода. Аз не помръднах, а дадох на този младеж време да си прибере оръжието и да се приготви. Като дръпнах ухото на Блейд, тихо заповядах:

— На работа!

Той се заклати след мен по пътеката. Като взех оръжието си и внимателно огледах лицата, аз се забезпокоих. Навсякъде беше празно.

— Ей, носльо, накъде е тръгнал той?

— Тя. Надясно.

Завихме надясно. Заредих в движение Браунинга. Постарах се да забележе поне някакво движение напред, сред развалините. Този район лежеше в руини. Всичко бе разбито, изкорубено, захвърлено. Страшна гледка. А всъщност съвсем разбираема: та „Нашата група“ заемаща „Метропол“ нямаше нужда да се захваща с нищо друго, с което да си обезпечи приличен живот. Такава е иронията на съдбата: „Драконите“ трябваше да поддържат електростанцията и така да получават вноски от другите глутници. „Групичката на Тед“ обслужваше резервуарите с вода. „Ураганният огън“ сякаш бяха ратаи, така залягаха над полетата с марихуана. „Черните от Барбадос“ годишно губеха двадесетина души, когато чистеха радиационните ями по целия град. А „Нашата група“ единствено въртеше филмовите ролки!

— Тя е завила насам — прекъсна мълчанието Блейд.

Той се насочи към покрайнините на града, където от хълмовете се излъчваше синкаво-зеленикаво сияние. Последвах го. Сега най-после се съгласих, че кучето е право. По тези места никой не живее.

Кой би желал да се превърне в урод от радиацията? Единственото нещо, което си заслужаваше внимание тук, бе страничната шахта за метрото. Ние вървахме без съмнение след момиче.

Задника ми се напрегна, когато помислих това. Днес ще сваля момиче! Прекалено дълго чаках. Почти месец измина от деня в който Блейд подуши онова пиленце-соло в мазето на Пазарната Кошница. Тя бе отвратително мръсна... Заразих се с паразити... Но тя беше жена, и от мига в който я ударих два пъти по главата и я вързах, всичко си потече по мед и масло. Аз също ѝ се понравих, макар мацето да пицеше, да плюеше и да заплашваше, че ще ме убие, веднага щом се освободи. Трябваше да я оставя вързана — за всеки случай. Когато от любопитство миналата седмица погледнах там, нея вече я нямаше.

— Отваряй си широко очите — предупреди Блейд и заобиколи някаква яма, почти невидима в сумрака. На дъното ѝ нещо шаваше.

Скитайки по неутралните територии, започнах да разбирам, защо повечето соло и членове на глутници са били момчета. Войната бе погубила почти всички момчета, както винаги става на война... поне така ми казваше Блейд. Тези малочислени мацета, които не изчезнали в подземията със средната класа, били отвратителни самотни кучки, като тази, която ми попадна в мазето... жестоки и мускулисти, готови да ти отрежат члена, щом заработиш с него. Колкото по-възрастен ставах, толкова по-трудно си намирах момиче.

Помагаха ми случайностите. Или на някое пиленце му ставаше досадно да бъде собственост на някоя глутница, или пет-шест глутници организираха набег в подземията, или — както стана сега, — благоденствала маца от подземията е усетила сърбеж... решава да погледне какво представлява истинската порнография и изплава на повърхността. Днес ще сваля мацето! Боже, не мога да дочакам този момент!

ГЛАВА 3

Тук в покрайнините на града освен голите скелети на разрушените здания нямаше нищо друго. Целият квартал бе изравнен със земята, сякаш огромна преса бе връхлетяла от небето и бе превърнала всичко под себе си в прах и пепел. Пиленцето бе наплашено и нервничеше. Вървеше бързо, променяше посоката си и непрекъснато се оглеждаше. Разбираше, че се намира на опасна земя. Ако само знаеше, колко е опасна тази земя?

Едно здание в края на разплескания квартал стоеше неповредено, сякаш съдбата не го бе уцелила и така му бе позволила да остане. Пиленцето влезе вътре и след минута видях мигаща светлина.

Ние с Блейд преминахме улицата и влязохме в тъмнината, обкръжаваща зданието. Над вратите прочетох надпис: „Асоциация на младите християни“? Какво означаваше тази надпис? Какви са били тези „млади християни“? Дявол да го вземе, понякога умението да четеш те закарва в задънена улица, отколкото да ти помогне!

Не исках тя да излезе: вътре в къщата бе по-удобно да се чука, отколкото на друго място. Затова взех мерки и оставих Блейд да пази стъпалата на входа в развалините, а сам заобиколих зданието, като възнамерявах да влеза през задния двор. Всички врати и прозорци бяха избити, така че влязох без особен труд: хванах се за перваза на един прозорец и скочих вътре.

Посрещна ме тъмнина и тишина. Само отчетливо чувах шетнята на пиленцето в другия край на старата развалина. Не знаех дали е въоръжена, но не смятах да рискувам: наместих Браунинга и извадих Колта. Автоматичното оръжие е много удобно: моят Колт не веднъж ме бе спасявал в разни престрелки. Нямаше да ме подведе и сега. Започнах внимателно да се придвижвам през стаята — оказа се нещо като съблекалня. На пода се въргалияше счупени стъкла и различни боклуци. На редицата метални шкафчета боята бе изгоряла. Термичният взрив ги бе настигнал преди много години през прозореца. Чехлите ми не допуснаха нито звук, докато вървах през тази

съблекалня. Вратата висеше на една панта и като пристъпих прага и се оказах в зала с басейн, отдавна празен и сух.

Вонеше страшно! Нищо чудно: край стената лежах мъртви мъже, по-точно това, което бе останало от тях. Някакъв чистач-повлекан ги бе наредил така и не бе се погрижил да ги погребее. Завързах носа си с кърпа и продължих нататък. Влязох в малко коридорче с разбити лампи на тавана.

Виждах напълно нормално. През избитите прозорци и дупки в стените и тавана се промъкваше достатъчно лунна светлина. Сега я чувах напълно ясно — бе от другата страна на вратата в края на коридора. Напълно безшумно се приближих към заветната врата, която бе леко открената. Каква досада! Вратата от другата страна бе засипана с мазилка. Когато почна да я отварям ще се дигне доста шум. Само да не изпусна пиленцето! Какво пък, ще изчакам подходящия момент.

Притиснах се до стената и внимателно надникнах в пролуката. Видях голям гимнастически салон, с въжета висящи от тавана, успоредки, халки, батут, а до стените — стълби за упражнения и шведска стена. Голям квадратен фенер хвърляше светлина от козата за прескоци. Реших да запомня това място за в бъдеще. Тук бе така удобно да се тренира, отколкото в паянтовата барака, която си бях построил на гробището за стари коли. Момчето, което иска да остане соло, трябва да си поддържа формата.

Тя свали от себе си маскировката и се оказа напълно гола. Бе доста прохладно и тялото ѝ се покри с пъпчиците на „гъшата кожа“. Пиленцето бе средно на ръст, добре развита гръд и малко тънки крака. Вчесваше си косата, която права и дълга на струйки се спускаше по плещите и гърба. Светлината на фенера бе слаба и аз не успях да разбера каква е: червеникава или кестенява. Но не беше в никакъв случай блондинка. Това бе добре. Не ги понасях.

Съблечените дрехи се въргаляха на земята като безформена купчина. На коня бе всекидневното ѝ облекло: нещо въздушно, полупрозрачно и много красиво. На краката си имаше някакви малки обувки със странни токчета.

Съвсем неочаквано разбрах, че не мога да помръдна. Девојката бе красива, ама наистина красива. Оказа се, че е просто приятно да я гледам: как тялото ѝ се стеснява в талията и се разширява в бедрата,

как се повдигат гърдите и, когато вчесва косата си. Това бе странно и непостижимо! Нещо такова, женствено, като-че ли. Ужасно ми хареса.

Просто стоях, гледах и не си откъсвах погледа. Бе така приятно! Всички тези, които имах досега, бяха просто изтъркани развратници. Блейд ги надушваше за мен и ги биваше само за еднократна употреба. Тази се оказа друга, нежна и гладка, дори при „гъшата кожа“. Така бих стоял цяла нощ.

Тя остави гребена, взе гащетата си и ги навлече на себе си. Никога досега не бях виждал, как го правят момичетата. Тя навлече сутиена си с задното напред на талията, закачи кукичките и започна да го обръща, докато чашките не се оказаха отпред. Като ги повдигна нагоре, девойката първо вложи едната гърд, после другата, след което прехвърли презрамките на плещите си. Пиленцето се протегна към роклята си, а аз внимателно отстраних от пътя най-голямото парче мазилка и хванах вратата за края.

Роклята бе над главата ѝ, с вмъкнати в нея ръце и тя се канеше да пъхне главата си, но за секунда се обърка; в този миг рязко блъснах вратата, шумно разчиствайки от пътя парчетата дърво и мазилка. И преди девойката да се освободи от роклята, аз я хванах.

Отначало тя започна да крещи, но ведннага замлъкна. Лицето ѝ беше бясно. Просто бясно. Огромни очи, отлични черти на лицето, високи бузи с трапчинки, малко носле. Пиленцето се бе втренчило в мен с пълен ужас, още не разбирайки напълно, защо беше този шум. И тогава... ето кое действително бе странното... усетих, че трябва нещо да ѝ кажа. Какво именно — не знаех. Просто нещо. Стана ми неуютно да я гледам такава изплашена, но с това нищо не можех да направя. Разбира се, канех се да я изнася и не можех достатъчно убедително да ѝ обясня, че не трябва да се разстройва много от това. В края на краищата сама е дошла тук. Но дори и в този случай исках да ѝ кажа: „Не трябва така да се плашиш, аз просто искам да те сваля“. Такова нещо преди не беше ми се случвало. Никога преди не беше ми се искало да говоря с мащетата, просто ги чуках, и край на цялата работа.

Това странно желание внезапно мина. Спънах я с крак, блъснах я, тя падна и тъпо се удари в пода. Насочих Колта си в нея и устата ѝ изплашено се отвори.

— Сега аз ще отида да взема един от дюшеците за борба — така ще ни бъде по-удобно, разбираш ли? Само да мръднеш и ще ти

прострелям крака. Но и така ще те изнася. Разликата е, че ще останеш без крак.

Почаках думите ми да стигнат до пиленцето. Накрая тя бавно кимна и аз, без да я изпускам от мушката, отидох до прашната купчина дюшеци и издърпах един от там. Замъкнах го до момичето, обърнах го с чистата страна нагоре и с помоща на 45-калибровото дуло помогнах на красавицата да се премести на него. Тя седна, сгъна краката си в колената и като ги хвана с ръце, ме загледа като заяк смока.

Дръпнах ципа на джинсите си и започнах да ги свалям, когато забелязах, че тя някак странно ме гледа. Престанах да се занимавам с панталоните.

— Какво ме зяпаш? — изръмжах.

Не знам защо, но направо се вбесих.

— Как се казваш? — попита ме тихо тя.

Гласът ѝ се оказа нежен и някак си пухкав, сякаш гърлото ѝ вътре бе запълнено с кожа или нещо от този род. Тя ме гледаше и чакаше отговор.

— Вик — казах аз.

Тя продължи да ме гледа, сякаш това ѝ беше малко и чакаше продължение.

— Вик. А по нататък?

Отначало не разбрах, какво има предвид, а после съобразих.

— Вик. Просто Вик. Това е всичко.

— Е, как се наричат родителите ти?

Тогава се разсмях и продължих да свалям джинсите си.

— Каква глупачка си ти — успях да изговоря през смеха си.

Тя се обиди, а аз отново се вбесих.

— Престани с този глупашки вид, или ще ти избия зъбите! — развихах се аз.

Тя сложи ръцете си на колената. Свалях гащите си до глезените, но повече не искаха, пречеха им чехлите. Наложих ми се да балансирам на един крак, докато ги свалях. Това бе ловък трик — да я държиш на мушка с Колта и в същото време да си събуваш обувките. Но аз успях. Последва ред на плувките, а пиленцето продължаваше да си стои с ръце на коленете.

— Сваляй си парцалите — заповядах.

Няколко секунди тя не мръдна, и аз реших, че ми предстоят излишни грижи... Но ето че протегна ръка зад гърба си и разкопча сутиена си, после легна по гръб и свали гащичките си. Девојката повече не изглеждаше уплашена. Гледаше ме внимателно. И тук се случи нещо наистина странно: аз не можех да я изнасиля! Е, не че не можех съвсем... просто нещо се противеше вътре в мен. Пиленцето бе така нежно и красиво и продължаваше странно да ме гледа... Ни един соло не би повярвал, но аз изведнъж се чух да ѝ заговарям, сякаш мозъкът ми бе започнал да се размеква.

— Как ти е името?

— Куила Джун Холмс.

— Ама че глупаво име!

— Мама ми каза, че не е така необикновено за Оклахома.

— Това е мястото, където са родени старците ти?

Тя кимна:

— Преди Третата Война.

Ние като омагьосани, разговаряхме и се разглеждахме един друг.

— Е, достатъчно — казах решително, като се каних да се просна до нея. — Ще ни бъде добре...

Дявол да го вземе! Този дяволски Блейд! В най-неподходящия миг нахлу от улицата, като се спъваше в парчетата мазилка и вдигаше прах, като спираше с опряна задница в пода.

— Какво ти става? Какво се е случило? — изръмжах аз.

— С кой приказваш? — запита момичето.

— С него. С Блейд, моя пес.

— С куче ли?

Блейд я изгледа преди да се обърне към мен. Вече се канеше нещо да ми каже, но момичето го прекъсна:

— Значи, това е истина, че те говорят... че вие може да разговаряте с животните...

— Ти ще си говориш ли цяла нощ с нея или ще поискаш да разбереш, защо се появих? — ехидно се заинтересува песа.

— Добре де. Какво е станало?

— Неприятности, Албърт.

— Бъди по-кратък. Какви именно?

Блейд обърна муцуна към входната врата.

— Глутница. Обкръжиха зданието. Преценявам, че са около петнадесет-двадесет, може и повече.

— Как са разбрали, че сме тук?

Този кучешки син изглеждаше ядосан. Той криеше очите си.

— Е?

— Изглежда още някой пес я е подушил в театъра — измънка той.

— Великолепно.

— А сега, какво?

— Ще се отбраняваме, какво друго. Можеш ли да предложиш нещо по-добро?

— Само едно.

Аз чаках. Той се хилеше.

— Вдигни си гащите!

ГЛАВА 4

Куила Джун се намести на сравнително безопасно място. Направих ѝ укритие от матраците на борците. Така поне няма да я засегне случаен куршум и, ако бъде достатъчно умна да не се издаде, с вик или нещо друго от този род, то няма да я открият.

Изкачих се по едно от въжетата висящи от гредите на тавана и се настаних горе с Браунинга и пълни джобове с патрони. Естествено, бих предпочел автомат „Брен“ или „Томпсън“, но уви! Проверих отново Колта и като се убедих, че е зареден, разположих останалите пълнители пред мен на гредата. Пред мен като на длан се виждаше цялата гимнастическа зала. Прекрасен обзор.

Блейд залегна в сянката до входната врата. Предложи ми, отначало да застрелям всички кучета на идващата глутница, и тогава той ще получи свобода на действие. Това бе по-малката ми тревога.

Бих предпочел да се затворя в друга стая само с един вход, е, и с изход, естествено, но не знаех къде се намира бандата. Може би вече са в зданието... По моему, аз бях направил най-доброто, което следваше в тази мръсна обстановка.

Всичко бе тихо. Дори Блейд не мъкнаше. Трябваше да изразходвам няколко скъпоценни минути, та да ѝ разтълкувам, че ако не мърда и не шуми, ще и бъде по-приятно с мен единия, отколкото с двадесетина разгорещени юначаги.

— Искаш ли видиш още веднъж тате и мама — предупредих я, — седи тихо и не мърдай!

След което я опаковах с матраците без да срещна особени затруднения.

ТИШИНА!

Внезапно чух два звука, и двата едновременно. В края на басейна мазилката заскърца под нечии ботуши. Съвсем тихо. А от другата страна звънна нещо метално, което бе ударило някаква дървения. И така, глутницата се събра и започва първия си опит. Какво пък, готов съм.

Браунингът ми се насочи към вратата, водеща в басейна и все още отворена след сполучливата ми операция. Прецених височината на врага на шест фута и наведох малко прицела, там където ще бъдат гърдите. Отдавна бях разбрал, че не следва да се опитвам да уцелвам главата, а там където е най-широката част на туловището. Така е по-сигурно.

Фигурата до входната врата направи крачка напред в посока Блейд. После вдигна ръка и хвърли нещо — камък, парче желязо или нещо подобно — през стаята, за да отвлече вниманието и така огънят да отиде на празно място. Не помръднах, дори не помислих да стрелям.

Докато това нещо още се търкаляше по пода, от вратата на басейна изкочиха двама мъжаги, готови да сипят огън. Преди те да съобразят къде да стрелят, аз повалих първия, едва мръднах цевта и следващият куршум се заби в другия. Двамата не мръднаха повече. Точно попадение, право в сърцето. Дори не шавнаха.

Приятелчето им до вратата се опита да избяга, но на него увисна песа ми. Като мълния право от тъмнината Блейд скочи на гърдите му, изби винтовката от ръцете и заби зъбите си в гърлото му. Онзи изписка, кучето отскочи, като отнесе със себе си част от гръкляна му. Момъкът падна на едното си коляно и започна да издава бълбукащи звуци. Милостиво му забих куршум в главата.

Отново тишина.

Добре започна, добре. Три неуспеха, а те още не знаят разположението ни. Блейд отново се скри в тъмното до входа. Не каза нито дума, но си представях какво мисли: може би ние се справихме с трима от седемнадесетте, или трима от двадесетте, или от двадесет и двамата. Невъзможно бе да разбере по-точно. Дори седмица да ги отблъскваме, пак не бихме узнали колко са. И дали накрая сме се справили със всички. Глутницата можеше да се оттегли и да се появи отново с подкрепления. Аз бих останал без патрони, храна и това момиче — Куила Джун — с плача си би ми отвличала вниманието. А те просто ще чакат на входа, да погладуваме толкова, че да извършим нещо глупаво.

Един смелчага изкочи от мрака с добра скорост, изтича напред, търколи се на пода няколко пъти и пусна три автоматни серии в различните ъгли на стаята преди да го проследя с Браунинга. Показа се

така близо под мен, че не се наложи да хабя куршум 22-и калибър. Безшумно хванах Колта и отделих задната част на черепа му заедно с косите.

— Блейд! Винтовката!

Песът ми изкочи от тъмното, захвана с челюстта си оръжието и го помъкна към купчината матраци в далечния ъгъл на залата. Видях от прикритието да се подава ръка, да взима карабината и да се скрива отново. Там поне оръжието ще бъде на сигурно място, преди да ми потрябва. Храбрият Блейд прелетя до мъртвото тяло и засваля патронната лента. За това трябваше време, през което спокойно можеше да се раздели с живота си — с изстрел или от прозореца или от вратата, — но въпреки това го направи. Храбър малък негодник! Не бива да забравям да му намеря някаква прилична за него храна, когато се измъкнем оттук. Ако се измъкнем... Усмихнах се: ако се измъкнем невредими, няма да се безпокоя за храната. Тя се въргаляше в достатъчно количество наоколо по пода на гимнастическата зала, при това достатъчно вкусничка.

Щом Блейд завърши мръсната си работа, още двама души с кучетата си опитаха да ни унищожат. Нахлуха през долния прозорец, един след друг, и падайки се затъркаляха и разбягаха по различните ъгли. В същото време псетата им — уродлива акита, огромна като дог, и кучка доберман с цвят на лайно — влетяха през предната врата и се хвърлиха в незаетите ъгли. За акитата употребих 45-ия и тя с писък навири крака. С добермана се зае Блейд.

Като открих огън, аз разкрих позицията си. Един от глутницата стреля от бедро и край мен полетяха трески нацепени от куршуми 06-ти с мека глава. Изпуснах автоматичния пистолет, когато се протегнах за Браунинга, и той запълзя по гредата. Опитах се да го хвана. Това ми спаси живота. Наведох се напред, да задържа оръжието, но то ми се изплъзна и с трясък падна на пода. А момъка стреля точно където бях преди миг. Притиснах се за единственото ми прикритие, като провесих ръце. А шумът от удара на металното нещо го изплаши и той отново стреля но по пода и в същия миг чух изстрел на карабина и партньора му, който благополучно се бе добрал до матраците, падна с главата напред, като с ръце се държеше за изпускащата кръв дупка на гърдите си. Куила Джун го застреля иззад матраците.

Дори нямах време да разбера какво ставаше... Блейд се търкаляше с добермана и звуците, които издаваха, бяха чудовищни... Момъкът с 06-ия отново стреля и... уцели цевта на Браунинга, показващ се от края на гредата. И Браунингът последва 45-ия. Оказах се с голи ръце, а юначагата вече се скри в тъмнината. Ролите ни се размениха: аз станах дивеча, а той — ловеца.

Още един изстрел от уинчестър. Момъкът започна да стреля като луд по матраците. Мацето се бе окопало дълбоко и аз знаех, че повече не мога да разчитам на нея. Но нямаше и нужда. В мига когато се съсредоточи на нея, аз хванах висящото въже, праметнах се през гредата и виейки като попаднал в горящ напалм, се спуснах надолу, чувствайки че дланите ми се нажежават и нарязват. Когато достигнах с крака пода, се отблъснах и започнах да се люлея като изменях посоката си. Кучият му син непрекъснато стреляше, опитвайки се да предугади движението ми и да ме уцели, но аз се изхитрявах да избягвам огъня. Скоро магазинът опустя. Отблъснах се с всички сили и всирейки полетях към него. Пуснах въжето и нахлух в ъгъла му. Той не успя да се защити и аз се впих в очите му. Той записка, псетата завиха, мацето пицеше, а аз блъсках главата му в пода докато не престана да мърда. После сграбчих празния 06-и и с приклада го довърших.

Като намерих Колта застрелях добермана. Блейд се изправи и отърси. Бе изпохапан страшно, на няколко места имаше откъснати парчета месо, а от раните обилно течеше кръв.

— Благодаря — изхриптя той, запълзя в близкия ъгъл и легна да си ближе раните.

Аз отидох при матраците и разкопах мацето. Тя плачеше за момчетата, които бяхме очистили. Но най-много за този който ТЯ бе убила. От бликналата истерика не разбираше думите ми и аз трябваше леко да я зашлевя и да и кажа, че ми е спасила живота. Това в известна степен ѝ помогна.

Домъкна се Блейд, като влачеше задните си лапи.

— Как ще се измъкнем, Албърт?

— Остави ме да помисля.

Замислих се, но знаех, че е безполезно. Колкото и да убием, нови ще се появят. Сега това бе въпрос на мъжко достойнство. И чест!

— Какво ще кажеш за пожар? — предложи Блейд.

— Да се измъкнем, докато зданието гори? — поклатих глава. —
Те ще ни заобиколят плътно. Няма да мине.

— А какво ще стане ако не си отидем? Ако изгорим заедно с тях?
— каза песът ми и погледна убитите момчета.

Погледнах го. Юначага... И като дявол извъртлив.

ГЛАВА 5

Ние събрахме цялата мебел — матраци, шведски стени, шкафчета, всичко, което можеше да гори — и натрунахме тези вехтории до дървените прегради в края на залата. Куила Джун намери кутия керосин в багажа си и ние запалихме дяволската купчина. След като претърсихме мъртъвците — събрахме оръжието им и боеприпасите, — взехме един матрак и се спуснахме в мазето, на едно скришно местенце намерено от Блейд. Това бе бойлерната с два големи котела. Тримата заедно се намърдахме в един котел, затворихме вратата, но оставихме вентилацията отворена за достъп на въздуха.

— Улавяш ли нещо? — запитах псето.

— Малко. Едва-едва. Чета мислите на един момък. Зданието гори превъзходно.

— Можеш ли да разбереш, кога ще се махнат?

— Може би. АКО се махнат.

Облегнах се. Девојката още трепереше след отминалите събития.

— Успокой се, де — казах и. — До утре тук ще останат само тухлите. Бандата ще се поразшета и ще намери единствено печено месо. Може би те няма да проявят усърдие, когато търсят твоето тяло. И тогава всичко ще бъде наред... ако не се задушим дотогава.

Тя се усмихна съвсем слабо и се постара да изглежда по-храбра. После затвори очи, отпусна се на матрака и се приготви да спи. Е, бива си го това пиленце. Самият аз бях така гроги, че ми бе трудно да си мърдам и ръцете и краката.

— Нали ще успееш да ги проследиш? — още веднъж запитах Блейд.

— Ще се постарая. Най-добре е, Албърт, да поспиш. Аз ще бъда на пост.

Кимнах, легнах на матрака и затворих очи.

Когато се събудих, открих, че мацето ми се е пъхнало под мишницата и ме е прегърнало. Едва можех да дишам, бе горещо като в

пещ. Дявол да го вземе! Та аз се намирам в пещ! Докоснах стената на котела и рязко си дръпнах ръката — толкова бе нагорещена, че бе невъзможно да се търпи.

Блейд лежеше на матрака изплезил език и често дишаше. Той май спеше. Или си даваше такъв вид. Колко е хубаво, че се сетихме да вземем този матрак. Оказа се единственото нещо, което ни спасяваше от изгаряния.

Докоснах с ръка гърдите на момичето. Гореща. Пиленцето се размърда и още повече се притисна до мен. Веднага се настроих. Изхитрих се по някакъв начин да си сваля панталоните и се търкулих върху нея. Когато ѝ разтворих краката, тя се събуди, но бе вече късно.

— Не трябва... прекрати веднага... какво правиш... не, не бива...

Тя не беше още дошла на себе си напълно, беше слаба и ми се стори, че сериозно няма да се бори. Разбира се, пиленцето изкукурига, когато я сломих, но след това всичко си потече по мед и масло. На матрака потече малко кръв, а Блейд продължаваше да спи като убит.

Но с Куила бе съвсем различно. Досега, когато псето ми намираще момиче, всичко ставаше в бясно темпо: хващаш, чукаш и бягаш колкото се може по-бързо, докато не ти се е случило нещо лошо. Но сега бе иначе.

Когато свършихме първия път, тя така яко ме прегърна, че костите ми запукаха. После девойката бавно-бавно ме пусна. Гледах я и се дивях: очите ѝ затворени, а на лицето бе изписано блаженство. Мога да кажа по-точно — тя бе щастлива.

Още много пъти се чукахме, с нейна благословия. И аз, естествено, не се отказвах. Нито можех да се откажа. А после, лежейки един до друг, разговаряхме. Тя ме разпитваше, как общувам с Блейд. Разказах ѝ, как бойните кучета са развили телепатическите си способности и как са помагали на хората да се сражават през Третата Война. И че, овладявайки телепатията, те загубили възможността сами да си намират препитание, и затова хората го правят вместо тях. И как добре са се научили кучетата да усещат момичетата.

Разпитах я за живота в подземията. Какво представлява, много ли момичета има там и как минават без небе и слънце?

— Там е много хубаво, но прекалено спокойно. Всички са така вежливи един с друг. Ние сме едно малко градче под земята и хората в

него не са толкова много.

— Ти къде живееш?

— В Топек. Съвсем е близо.

— Да, знам. Шахтата за спускане е на половин миля оттук.

— Ти бил ли си някога в подземен град?

— Не. И не мисля, че някога ще ми се прииска.

— Защо? Там е така хубаво. Би ти харесало.

— Лайно.

— Много е грубо от твоя страна.

— Аз съм си такъв — много груб.

— Но не във всичко!

Започнах да се вбесявам:

— Слушай, глупачке! Какво ти става? Аз те проследих, хванах, направих каквото ми се щеше, изнасих те десетина пъти. Какво му е хубавото на това? Май нямаш достатъчно мозък да разбереш, че когато ня...

Тя се усмихна и аз замълчах по средата на думата.

— На мен ми хареса. Искаш ли да го направим още един път?

Аз бях така шокиран, че дори се дръпнах от нея.

— Ти май наистина нищо не възприемаш? Не знаеш ли, че такова маце от подземията, може да бъде осакатено от соло като мен, а? Нима родителите ти не са те предупреждавали: „Не се появявай горе! Ще те отвлекат онези мръсни и космати, миришещи на лошо соло!“ Това не го ли знаеш?

Тя ме докосна по бедрото с длан и започна да ме гали, бавно и нежно. Отново ми се надигна.

— Родителите ми никога не са ми казвали за соло — отвърна тя.

После се долепи до мен и ме целуна по устните. Отново не можах да се сдържа. Боже Господи! Така продължи няколко часа! Докато Блейд изведнъж каза:

— Повече не мога да се преструвам на заспал. Гладен съм. Болят ме раните.

Отблъснах Куила Джун — този път тя бе отгоре — и огледах кучето. Доберманът му бе откъснал порядъчно парче от ухото, край устата минаваше дълбока резка, а на хълбока зееше дълбока рана. Кожата му на доста места бе сериозно повредена.

— Боже мой, приятелю, добре си се подредил — казах, като свърших огледа.

— Ти също не приличаш на розова градина, Албърт — изръмжа той.

— Ще можем ли да се измъкнем оттук? — заинтересувах се аз.

Блейд се съсредоточи. Ние чакахме. Той разтърси глава и изрече:

— Нищо не мога да възприема. Сигурно котела е покрит с купчина мръсотия. Ще се наложи да тръгна на разузнаване.

Поспорихме известно време, преди да решим, че ако зданието е изгоряло и изстинало, глутницата се е разсеяла по пепелището и го претърсва. Щом не са се опитали да продупчат котела, значи сме погребани дълбоко. Или нещата са така, или зданието е още горещо. Тогава момчетата бродят наоколо и се готвят да се заровят в останките на дома.

— Мислиш ли, че ще успееш да доловиш нещо в такова състояние? — запитах със съмнение в гласа.

— Мисля, че във всеки случай ще трябва да го направя — язвително подметна Блейд. — Вие така самоотвержено се чукахте, и май забравихте, че ще трябва и да се измъкваме.

Разбрах, че с Блейд ще възникнат неприятности. Всъщност вече възникнаха. Не му харесваше тази Куила Джун. Заобиколих моя пес и вдигнах резето на вратата на котела. Но тя не се отвори. Натиснах я с рамо. Каквото и да имаше от другата страна, съпротивлява се само миг, поддаде и с грохот се повали. Разтворих вратата и погледнах навън. Ама че картинка! Горните етажи се бяха срутили в мазето, като се бяха превърнали основно в шлака и лека пепел. Всичко наоколо димеше, а дневната светлина с труд си пробиваше път. Видимост — практически равна на нула.

Опарих ръката си на резето и се измъкнах навън. Блейд ме последва и започна да се движи сред руините. Бойлерният котел почти напълно се покриваше с изгоряли останки. Появи се шанс, че глутницата е направила бърз и небрежен оглед и е решила, че сме се изпържили и са си отишли. Но аз исках да се убедя в безопасността ни и настоях песа да извърши разузнаване на местността, като телепатически прослуша околността. Той се канеше да го направи, но го викнах обратно.

— Е, какво ти става?

Погледнах го отгоре надолу и със злост казах:

— Ще ти кажа, какво ми става, приятелче. Държиш се отвратително.

— Така ми се нрави.

— Дявол да те вземе, псе проклето! Каква оса те е ужилила?

— Онова чистичко маце, която ти намерих.

— Е, и какво от това? Голяма работа! И преди съм се борил с мацета! И не едничко.

— Така е. Но никога не са се прилепвали за тебе. Предупреждавам те, Албърт, ще си имаш много грижи с нея.

— Не ставай идиот! — изръмжах аз.

Той не отвърна, погледна ме сърдито и се затътри да проверява околността. Аз запълзах обратно в котела и пуснах резето. Тя отново поиска да се захванем с онези работи, но я отблъснах — Блейд порядъчно ми бе развалил настроението. Бях разсърден, но не знаех на кого да си го изкарам. Боже мой, колко е красива! Просто прелест, как само е надула бузки и седи с ръце прегърнали колената.

— Разкажи ми за подземията — помолих аз.

Отначало тя се цупеше и беше сдържана, но после се разприказва и почувствува по-свободно. Много неща узнах. Все нови за мен. Мисля, че някога ще ми свършат добра работа.

От двете огромни страни, каквито някога са били САЩ и Канада, бе останало всичко на всичко стотина-двеста подземни градчета. Възникнали на места на шахти, подземни езера и пещери. Някои представляваха естествени подземни образувания, навлизащи дълбоко под земята. Хората, които ги бяха основали, представлявали праведници от най-лошата разновидност. Южни баптисти, фундаменталисти, евангелисти — представители на средната класа, у които въобще отсъствал стремеж към див живот. Те създали в подземията такива порядки, които им били мили на сърцето.

Като взели със себе си последните по чудо оцелели учени, тези божи служители ги убедили да конструират машини и разни други неща за поддържане на живота под земята. Когато работата била свършена, учените били просто изхвърлени навън. Светците не чакали никакъв прогрес в бъдещето, не търпели друг начин на мислене и се освобождавали от всичко, което могло да разклати „идеалния“ им живот. Най-хубавото време било преди Първата Световна Война и те

решили, че ако им се удаде да създадат подобие на тази епоха, на тези порядки, хората в подземията ще оцелеят. И не просто да оцелеят, а ще живеят добре: цивилизовано и добропорядъчно. Лайна! Там бързо бих полудял!

Куила Джун се усмихна и отново ме прегърна. Не се опитах да я отблъсна. Започна да ме гали по гърдите, бедрата, стъпалата... Прекрасно! Момичето ме попита:

— Вик?

— Охо?

— Бил ли си някога влюбен?

— Какво?

— Влюбен. Бил ли си влюбен в някое момиче?

— Е, мога да кажа, че никога!

— Знаеш ли, какво е това любов?

— Разбира се. Мисля, че зная.

— Но, ако никога досега не си обичал...

— До сега не са ми вкарвали куршум в главата, но знам, че няма да ми хареса.

— Готова съм да споря, че не знаеш, какво е това любов.

— Е, ако това означава да живееш в подземие, то считам, че не си струва и да узнаваш.

След тези думи Куила ме повали на матрака и отново започнахме да се чукаме. После чух, че във драци Блейд и като вдигнах резето, го пуснах вътре.

— Чисто е — каза със удовлетворение.

— Сигурен ли си?

— Сигурен. Обувай панталоните си — каза с ирония в гласа си.
— Излизай навън. Трябва нещо да обсъдим.

Облякох се и излязох от бойлера. Блейд потичваше пред мен настрани от котела, през някакви обгоряли греди. Измъкнахме се от сградата, която приличаше на остатък на изгнил зъб.

— Е, какво те притеснява?

Той скочи на парчето бетонна плоча и се оказа на едно ниво с мен, нос срещу нос. Погледите ни се срещнаха.

— Вик, ти ме пренебрегваш!

Разбрах, че работата е сериозна. Никакъв Албърт, чист Вик.

— Откъде-накъде.

— Изминалата нощ, момчето ми. Ние бихме могли да се измъкнем, като момичето можеше да оставим на глутницата. Това щеше да бъде по-разумно.

— Желаях я.

— Знам. Затова и говоря. Сега вече е днес, а не вчера. Така че, защо сме още тук? И тя с нас?

— Желая я още.

Тогава кучето ми се разсърди.

— Ей, приятелю, чуй ме. Аз също искам няколко неща: да ям, да не ме боли хълбока и да се махна от това място. Напълно възможно е бандата да продължи забавата си и да се върне още веднъж да провери.

— Успокой се, де! Всичко това може да се направи. Но не означава, че момичето не може да дойде с нас.

— Виж ти, какви нововъведения. Превръщаме се в светата... хм, храбрата троица, а?

Започнах да излизам от себе си.

— Ти започваш да говориш като пудел! — изръмжах и вдигнах ръка да му дам урок.

Той не мръдна. Ръката ми сама падна. Никога не бях бил Блейд.

И не исках сега да започвам.

— Извинявай — каза той тихо.

— Нищо, всичко е наред.

Спогледахме се продължително.

— Вик, ти си отговорен за мен, знаеш ли го!

— Не е нужно да ми напомняш това!

— Моля, дойде време да ти напомня. И още нещо да напомня. Като този случай, когато онзи, от радиационната яма, изкочи иззад ъгъла и се опита да те хване.

Трепнах. Онзи кучи син бе целия зелен, покрит с някакви светещи лишеи. Едва не повърнах при спомена за това.

— И аз го нападнах, нали?

Кимнах. Което е вярно, е вярно, приятелю.

— Аз също можех да се облъча порядъчно и да умра. И всичко щеше да бъде свършено за мен, нали?

Отново кимнах. Блейд здраво ме настъпи. Не обичах, когато ми напомняха такива случаи — винаги се чувствавах виновен. Ние с Блейд всичко вършихме петдесет на петдесет. Той добре го знаеше.

— Но аз все пак го направих, нали?

Спомних си, как пронизително пиццеше онова зелено създание.

— Добре де, добре. Не ме ядосвай. Или, може би, ти искаш да преразгледаме нашето споразумение?

Сега той избухна:

— Може би наистина следва да го направим! Дяволски тъпак!

— Скрый си езика, кучи сине, или ще усетиш нещо по задника си!

Внезапно и двамата заедно замълчахме и седяхме без да говорим около петнадесет минути. Накрая аз поотстъпих малко и заговорих меко и успокояващо. Винаги съм бил честен с него, такъв ще бъде и занапред, казвах му, на което песа ми отвърна, че нека бъде така, защото той познава няколко оправни соло, обитаващи града и те с радост ще вземат такова куче като него. На това отвърнах, че не обичам да ме заплашват и нека не предприема невярна стъпка, иначе лапите ще му изпочупя. Той се разяри и изчезна.

— Дявол да те вземе! — извиках след него и се промуших в котела да си възстановя душевното равновесие с Джун.

Но когато вдигнах глава, тя вече ме чакаше с пистолет в ръка. Пиленцето ме прасна точно под дясното око и аз изключих, преди още да падна на пода.

ГЛАВА 6

— Предупреждавах те, че нищо добро не може да очакваш от нея — занарежда Блейд, когато се осъзнах.

Той наблюдаваше, как почиствам и дезинфекцирам раната си с йод и се захили, когато се намръщих. Навлякох си парцалите, събрах от дъното на котела запасната амуниция и се освободих от Браунинга в полза на по-мощния 06-и. После намерих още нещо, изглежда бе изпаднало от нейните дрехи.

Това бе малка метална пластинка, около три и половина дюйма дължина и един и половина ширина. По нея бяха изчукани ред цифри и разположени в безпорядък малки дупчици.

— Какво е това? — запитах Блейд.

Той погледна пластинката, помириса я и каза:

— Май трябва да е идентификационна картичка. Момичето с нейна помощ влиза и излиза от подземиято.

Тези думи решиха всичко. Сложих я в джоба си и тръгнах към входа на спусковата шахта.

— Къде си тръгнал, по дяволите?! — зави Блейд зад мен. Върни се! Те ще ти убият! Албърт, кучи сине, върни се!

Продължих да крача. Необходимо ми бе да намеря тази кучка и да ѝ разпилея мозъка. Дори да трябва за това да се спусна в подземиято.

След час приближих шахтата, водеща надолу към Топек. От време на време ми се струваше, че Блейд върви по следите ми, като се старае да не се приближава. Беше ми все едно. Бях побеснял. Ето, пред мен бе входа — висок, прав, безлик стълб от черен блестящ метал. Диаметърът му бе около двадесет фута, а темето — напълно гладко. Просто калпак и нищо друго. Почти се допрях до него, затърсих по джобовете си и извадих пластинката. Изведнъж някой ме задържа за десния крачол.

— Слушай, малоумнико! Не бива да се спускаш там!

Побеснях и изритах песа с крак. Той отново се върна.

— Изслушай ме!

Обърнах се и го изгледах с ненавист.

— Албърт...

— Наричат ме Вик, лизльо на яйца.

— Е, добре, добре, край на шегите. Вик — тонът му се смекчи.

— Седни, Вик.

Направо кипях, но разбирах, че ни предстои сериозен разговор. Повдигнах плещи и се разположих до него.

— Чуй ме, човече — продължи песа. — Това пиленце действително те извади от нормалното ти равновесие. Ти сам ЗНАЕШ, че не можеш да слезеш там. Те си имат свои порядки и обичаи, познават се един друг. Ненавиждат солотата. Скитащите глутници извършват набези по подземиято, изнасилват жените им и отмъкват храната им. Те ще те убият, човече!

— Теб какво те засяга това? Ти си ми казвал, че без мен ще ти бъде по-добре.

При тези думи Блейд наведе глава.

— Вик, ние заедно преживяхме почти три години. Имаше и добри и лоши времена. Но този момент е най-лошият от всички. Човече, изплашен съм. Срахувам се, че няма да се върнеш... Аз съм гладен и трябва да намеря някой горделивец, който би ме взел... а ти сам знаеш, че повечето соло се връщат в бандите и шансовете ми са съвсем слаби. Аз вече не съм толкова млад... И раните ме болят.

В думите на песа имаше смисъл. Но не мошех да престана да мисля за онази кучка, която добре ме подреди с дръжката на пистолета. Едновременно възникна образа на нейната нежна гръд и как тя тихо простенваше, докато се чукахме... Поклатих глава и реших, че непременно трябва да си разчистя сметките с нея.

— Трябва да вървя, Блейд. Трябва!

Той въздъхна дълбоко и още повече наведе глава. Разбра, че е безполезно. Аз оставах непоколебим.

— Ти дори не можеш да си представиш, какво е направила от тебе, Вик!

— Ще се постарая да се върна по-бързо. Нали ще ме чакаш?

Той помълча известно време, а аз направо изстинах. Най-последно каза:

— Известно време. Може би ще бъда тук, може би, не.

Разбрах всичко. Изправих се и обиколих металния стълб. Намерих цепнатина и пъхнах пластината. Чу се бръмчене и част от него се дръпна настрана и се видя проход. Даже съединителни шевове не се виждаха, така добре бе направено всичко. После се отвори някаква кръгла вратичка и аз стъпих вътре. Обърнах се и погледнах Блейд. Така седяхме и се гледахме...

— Време е, Вик.

— Пази се, Блейд.

— Връщай се по-скоро.

— Ще направя всички усилия.

— Дано е така? Е, всичко хубаво.

После аз се обърнах. Отново се чу бръмченено и портала се затвори зад гърба ми.

ГЛАВА 7

Трябаше да се досетя! Разбира се, от време на време кокошчиците се показваха на повърхността, да видят какво става и как са градовете. Вярно, че такова нещо е ставало. Но защо повярвах, че на нея отдавна ѝ се искало да разбере, отношенията между мъжете и жените, че филмите, които е гледала в Топек, са били сладникави, нравствени и скучни, че момичетата в училище си шепнат за порно киното и у една се оказала тъничка книжка, която тя чела с опулени очи... Естествено бе, да ѝ повярвам. Логично. Но трябваше да заподозря „уловката“, когато тя си загуби пропуска. Прекалено просто, прекалено невинно изглеждаше. Ама че идиот съм бил!

В мига, когато входа се затвори зад мен, бръмченето стана силно, а стените засветиха със студена светлина. Светенето пулсираше, бръмченето нарастваше, подът започна да се движи като листчета на диафрагма. Но аз стоях здраво като мишле в рисуван филм, и докато не погледна надолу, нищо няма да ми се случи. Аз не паднах.

Но все пак се наложи да падам. Не разбрах, как го правят, но подът така се извърна, че листовите на диафрагмата се оказаха над главата ми. Запързалих се по някаква тръба, като набирах скорост. Не беше много бързо — просто се спусках надолу, а не падах. Сега вече знаех, какво е това спускова шахта.

Понякога пред очите ми се мяркаха надписи като „10-о ниво“ и други обозначения, понякога входни отвори на секции, но никъде не се задържах. Накрая достигнах самото дъно и прочетох на стената: „Граница на град Топек, население 22 860“. Приземих се без особени неприятности, като сгънах крака и така смекчих кацането.

Отново използвах пропуска и диафрагмата — този път малко по-голяма — се разтвори и аз хвърлих първия си поглед на подземие. Намирах се в дъното на огромна метална кутия, достигаща четвърт миля височина и диаметър двадесет мили. И в тази кутийка някой бе построил град. Красив като на картинка от книжка. Малки акуратни къщички, плавни извивки на улиците, подравнени тревни площи и

всичко друго необходимо на такъв град. Освен слънцето, птиците, облаците, дъждовете, снеговете, студовете, ветровете, мравките, калта, планините, океана, звездите, луната, горите, животните, освен...

Освен свободата.

Те бяха консервирани тук като гниеца риба в пътно затворена кутия. Усетих гърлото ми да се свива. Безумно ми се описка да изчезна оттук, да се окажа горе — на воля. Тръпки ме побиваха, ръцете ми изстинаха, по челото изби пот. Какво безумие — сам да се спусна тук! Вън оттук! Махай се!

Обърнах се с желанието отново да се вмъкна в пусковата шахта, и тогава това нещо ме хвана отзад. То бе снишено, приличащо на сандък, имаше израстъци с ръкавици на края вместо ръце и се придвижваше на колела. Издигна ме над себе си. Дори не можех да шавна, какво ли да опитам да ритна здравето на вид стъклено око на нещото. Но едва ли би ми помогнало — хванат бях в плен и не виждах път за освобождение. Нещото тръгна към Топек, като ме влачеше.

Навсякъде имаше хора. Седяха пред къщите на скамейки, косяха трева, пускаха монети в игрални апарати, очертаваха белите линии по средата на пътя, продаваха и купуваха вестници по ъглите, миеха прозорците, изравняваха храстите, събираха бутилките за мляко, гмуркаха се в обществените басейни, поставяха цени на витрините на магазините, разхождаха се с момичета под ръка и всички гледаха, как ме мъкне този железен кучи син!

В ушите ми звучеше гласът на Блейд: „Те си имат свои порядки и обичаи, познават се един друг. Ненавиждат солотата. Скитащите глутници извършват набези по подземиято, изнасилват жените им и отмъкват храната им. Те ще те убият, човече!“

Благодаря, приятел!

Сбогом.

ГЛАВА 8

Зеленият съндък премина през деловата част на града и се спря до магазин с надпис на витрината: „Бюро Добри Услуги“. Като влезе през отворената врата нещото спря. Очакваха ме: десетина възрастни мъже и две жени, но по-млади. Един от тях се приближи и измъкна от ръката ми металната пластинка, започна да я разглежда, обърна я и после я подаде на най-възрастния от тях — набръчкан старик в измачкани като торби панталони с тиранти. Старчето я взе небрежно и я хвърли в горното чекледже на масата.

— Претърсете го и му вземете оръжието, Аарон — каза старият пръч.

— Добре, Лу — отвърна мъжът и прекалено бързо и ловко ме обискира, като прибра всичко дори и ножа.

— Освободи го, Аарон — заповяда ЛУ.

Аарон нещо щракна на железния съндък и израстъците с ръкавиците ме освободиха. Скочих настрана от нещото. Ръцете ми бяха изтръпнали, а местата, където ме стискаха железните захвати, боляха. Настроението много ми се развали. Гневно изгледах събралата се компания.

— Е, момчето ми... — започна Лу.

— Какво ти момче, бе чичка, ...! — развиках се аз.

Жените побледняха. Лицата на мъжете станаха сурови.

— Казвах ти, че нищо няма да излезе — измърмори друго старче, като се обърна към Лу.

— Глупаво намерение — подкрепи го по-млад мъж.

Лу пристъпи напред и насочи древния си показалец право в мен.

— Момче, по-добре се дръж възпитано!

— Пожелавам ти, децата ти да са уроди!

— Не виждам смисъл да продължаваме, Лу — каза един от мъжете.

— Мръсно говедо! — прещрака клюна на една жена.

Лу ме погледна сърдито. Устата му се превърна в отвратителна черна линия. Разбрах, че на кучешкия син не бе останал зъб в устата, който да не е гнил или да не вони. Работеше ме с поглед като със свредел. Боже, ама че урод, като птица е, която, а-ха, се кани да кълве месо от костите ми. Накани се нещо да каже, но изглежда съвсем нямаше да ми се хареса.

— Аарон, може би е по-добре отново да предадем на часовия този млад човек? — проскърца старчето.

Аарон кимна и се насочи към зеленото нещо.

— Добре де, почакайте с това нещо — измърморих аз.

Възрастният спря и погледна Лу, който кимна, после отново пристъпи напред и се прицели в мен с птичата си лапа.

— Готов ли си, синко, да се държиш добре?

— Да! Да!

— Твърдо си го решил?

— Да, да, твърдо съм решил. Аз не бих... Аз съм уверен в себе си!

— Тогава ще трябва да следиш за езика си.

Не отвърнах нищо.

— Ти си за нас нещо като експеримент, синко. Ние се опитахме да получим няколко души от вас и по други начини. Изпращахме добри момчета да хванат някой малък негодник, но никой не се върна. Затова се решихме и изпробвахме друг способ чрез девойка.

Озъбих се. Това бе Куила Джун. Само да те стигна, момичето ми!

Една от жените, по-младата, излезе напред и погледна в лицето ми.

— Лу, никога няма да се договориш с този. Той е мръсен малък убиец. Погледни само очите му!

— Кучко, как ще ти хареса, ако ти напъхам дулото на карабината в задника, а?

Тя отскочи назад. Очите на почтената дама побеснях. Лу отново се разсърди.

— Извинявайте — казах аз. — Не обичам, когато ме наричат с разни лоши имена. Знаете ли, мъжко достойнство.

Страчето изръмжа на жената:

— Мез, остави го на мира! Старая се да се разберем с него с добро, а ти усложняваш нещата!

Мез се дръпна без желание от мен и се присъедини към останалите. Но ненавистта в погледа ѝ не намаля.

— Както вече ти казах, синко, ти за нас си нещо като експеримент. Този град го построихме преди двадесет години и прекрасно си живеем. Мир, ред, уважение, никаква престъпност, почителност към възрастните — забележително място за живеене. Ние растем и процъфтяваме.

Чаках да видя, какво ще последва.

— Но открихме, че някои от нашите граждани, не могат да имат деца. А тези жени, които могат да раждат — раждат главно момичета. Нужни ни са мъже.

Разкъсваше ме смях. Те искаха, аз тук да работя в качеството си на жребец. Не се сдържах и зацвилих идиотски.

— Ама че безсрамие — мрачно изговори една жена.

— Ние и така се чувствуваме неловко, синко! — Лу бе смутен. — Не ни създавай излишни трудности.

Праведни Боже! Аз прахосвах на повърхността голяма част от живота си, като заставях Блейд да намира момичета, а те тук желаят сами, да им обслужвам жените. Търколих се на пода и се смях, докато от очите ми не потекоха сълзи. Накрая се изправих и казах:

— Добре. Отлично. Но ще се заема с тази работа, само ако изпълните две условия.

Лу проникателно ме гледаше.

— Първо, това е Куила Джун. Отначало ще я чукам докато пулса ѝ се откачи. Второ, така ще я цапардосам по главата, че да помни добре, какво стори с мен!

Те си шепнаха известно време, после се раздалечиха, а Лу отвърна:

— Насилие няма да търпим, но предполагам, че Куила Джун може да стане първа, както и всяка друга девойка. Тя може да ражда, нали, Айра?

Слабият мъж с жълта кожа кимна. Но не изглеждаше особено весел по този повод. Старецът на Куила Джун, както разбрах.

— Е, какво пък, да започваме. Строявайте ги в редици — и започнах да си разкопчавам панталоните.

Жените се разписаха. Мъжете ме хванаха и повлякоха в някакъв дом, където ме вкараха в стая и казаха, че отначало е необходимо да

усвоя живота в Топек, преди да се захвана за работа. У тях това не е прието, всичко това е, е-е, някак си неловко и те са длъжни да убедят останалите жители на града, че са намерили верния способ. Както разбрах от намеците им, ако поработя славно, те ще внесат още млади бичета и ще им предоставят свобода на действие.

През следващите няколко дни в Топек, се запознавах с хората, като ги наблюдавах, как живеят и с какво се занимават. Всичко бе така мило: люлееха се в люлки с крилца, косяха тревата, продаваха вестници, слушаха концерти в парка, миеха прозорци, подстригваха храстите, хвърляха пръчки на кучетата си да им ги носят обратно, разхождаха се под ръка с уродливите си мацета, най-отвратителните, които съм виждал... Доскуча ми до смърт!

След седмица бях готов да вия от мъка. Усещах тази консервена кутия да ме гнети така, сякаш налягането на земните пластове ме притискаше!

Те се хранеха с изкуствена помия: изкуствени бобове, синтетично месо, имитации на пилета и хляб-ерзац. И вкуса на всичко това ми напомняше смес на мед с прах.

А вежливостта им. Боже мой! Искеше ми се да се изхрача на лъжливата им лицемерна глупотия, която те наричаха учтивост. Хелоу, мистър Еди-кой си. Хелоу, мисис Еди-коя си. Как сте? Как е със здравето малката Джени? Как е бизнеса? Ще бъдете ли в сряда на срещата в общината? И аз неусетно започнах да разговарям сам със себе си като луд.

Този чистичък, акуратничък и сладникавичък начин на живот, който те водеха, бе способен да убие всеки свободен човек. Не е за чудене, че мъжете им не са успели да се справят с момците от повърхността, силите им са стигали само за мацетата им.

Първите няколко дни всички ме гледаха така, сякаш очакваха да избухна и да изцапам с лайна чистичките им, избелени стобори. Но постепенно свикнаха с вида ми. Лу ме отведе в магазина и ме снабди с комбинезон и риза, които тук се явяваха всекидневна дреха. Мез, тази надменна кучка, наричаща ме отначало убиец, започна да се върти около мен и накрая каза, че иска да ме подстриже косите и да ми предаде по-цивилизован вид. Но бързо загрях „майчинските“ й забезки.

— Какво се врещ, кокошко? — поостъргах я аз. — Мъжът ти не се ли грижи повече за теб, а? — тя се опита да ме удари по мутрата, а аз се разсмях. — Тогава му отрежи яйцата, бибчо. А косите ми ще си останат такива.

Мез ме остави и си тръгна. Полетя така, сякаш в задника ѝ бяха монтирали дизелов двигател.

Така си живеех безгрижно, но до известно време. Разхождах се по града, оглеждах се. Те също ме оглеждаха, изчакваха, изучаваха ме. В подобна обстановка мозъкът ми не можеше да работи нормално. Започнах да страня от хората, появи се клаустрофобия и често се настанявах под тавана на къщата и седях там в тъмното. Скоро това мина. Но остана раздразнителността, излишната агресивност, често ставах просто бесен. После и това мина. Престанах да психясвам и започнах да търся изход. Външно изглеждах тих, мирен и някак си затъпял.

А всъщност така диво ми се искаше да изчезна от този рафиниран рай! Спомних си, как нахраних Блейд с пудела, който изглежда бе избягал от подземията, и започнах да търся начин да се измъкна на повърхността. Та пудела не би могъл да се използва шахтата. Това означаваше, че нагоре водеха и други пътища.

Разрешавах ми свободно да скитам из града, засега спазвах добрите обноси. Онзи зелен съндък — часовоят — винаги се намираще някъде наблизо. Но въпреки това успях да намеря пътя нагоре. Нищо свръхестествено — трябваше да го има, и го открих. А скоро разбрах къде държат и оръжието ми.

Бях готов. Почти.

ГЛАВА 9

Измина точно една седмица от пребиваването ми в градчето, когато Лу, Аарон и Айра дойдоха при мен. За това време съвсем бях затъпял. Седях на верандата в къщи, димях с лула и се наслаждавах на светлината. Но само че нямаше слънце.

— Добро утро, Вик — поздрави Лу и размаха бастуна си.

Аарон ме дари с ослепителна усмивка, с каквато здравият бик награждава кравата преди да ѝ набута месото си. Айра не изглеждаше никак добре. Или не му беше по сърце идването. И откъде накъде? Та нима ще излапам наговата Куила Джун!

— О, привет, Лу. Добро утро, Аарон, здравей Айра.

Лу остана много доволен от моята приветливост.

Почакай само, дърт негодник такъв!

— Как си? Готов ли си да срещнеш първата си лейди?

— Винаги готов, Лу — отвърнах и се надигнах.

— Приятно е така да си попуши човек на прохлада, нали? — намеси се в разговора Аарон.

Извадих лулата от устата си.

— Истинско удоволствие.

Усмихнах се. Лулата дори не бе запалена.

Заведоха ме на улица Мерихолд. Когато влязохме в къщичката с жълти порти и бял стобор, Лу каза:

— Това е къщата на Айра. Куила Джун е негова дъщеря.

— Боже, пази я — прошепнах и отворих широко очи.

На Айра му се разтрепера челюстта. Влязохме вътре. Куила Джун седеше на кушетката заедно с мамичка, по-високо и по-старо нейно копие.

— Мисис Холмс — произнесох аз и направих лек поклон.

Тя се усмихна. Е, напрегнато, но се усмихна.

Куила Джун седеше със сгънати крака и прегърнати колена. В косата си бе вплела синя лента. Този цвят много ѝ отиваше. Нещо се пречупи в мен.

— Куила... — прошепнах аз.

Тя вдигна поглед.

— Добро утро, Вик.

Известно време стояхме смутени и се споглеждахме. И тогава Айра се развика, да отиваме по-бързо в спалнята и по-бързо да свършваме с тази противоестествена мръсотия, преди Господ Бог да се възмути и да изпрати в задниците ни светкавици. Протегнах ръка на моето пиленце и тя я хвана без да вдига очи. Ние влязохме в задната част на къщата, в спалнята.

— Ти май нищо не си им разказала? — удивих се аз.

Тя поклати глава. Неочаквано разбрах, че съвсем не искам да я убивам. Поиска ми се да я прегърна, и то много яко. Коего направих. Тя заплака на гърдите ми, като малко момиче. Юмручетата ѝ заудряха по гърба ми, изглежда от изобилие на чувства. Като се успокои тя започна да сипе думи:

— Вик, така ми е жал! Не исках да го направя, но трябваше, нали за това ме изпратиха! Така ме беше страх! Обичам те! А сега, когато сме заедно, това не е мръсно, нали? Татко казва, че не е, и така трябва да бъде, нали?

Прегръщах я, целувах я, приказвах ѝ, че всичко е наред, че иначе не би могла да постъпи. После запитах, дали не иска да дойде с мен? Да, Да, Да, тя действително го иска много. Но това ще причини болка на татенцето ѝ — няма да ни пусне. Момичето не беше съгласна, макар и да не обожаваше много приказващия молитви свой старец. Освен това тя бе неизправимо добропорядъчна. Е, какво пък, ще действваме на собствен страх и риск. Най-малкото тя няма да пречи.

Поинтересувах се, няма ли в стаята нещо тежко: свещник или тояга. Нищо такова не намерих. Разтършувах се и открих няколко чифта чорапи на баща ѝ в чекмеджето на гардероба. После отвинтих медните топки от таблите на кревата и ги поставих в чорапите. Като опитах това необикновено оръжие, останах доволен. Напълно подхождаше на замисъла ми.

Куила ме гледаше с опулени очи.

— Какво смяташ да правиш?

— Нали желаяш да изчезнаш оттук?

Тя кимна.

— Тогава застани до вратата. Впрочем, не! Влизай в кревата.

Девојката се опна на леглото.

— Прекрасно — казах удовлетворен. — Вдигни полата си и разтвори краката си.

Тя ме изгледа изумена.

— Прави, каквото ти казвам, ако искаш да изчезнеш оттук — заповядах.

Тя така и направи, а аз ѝ помогнах малко. После отидох до вратата и казах:

— Викни баща си.

Тя се поколеба, но след няколко секунди викна с глас, в който се чуваше и гняв, и болка, и отчаяние:

— Татко! Татко! Ела тук, моля те!

Айра Холмс влезе, хвърли поглед на кревата и челюстта му увисна. Тряснах вратата с крак и го халосах с всичка сила по главата. Той се погърчи известно време, изцапа с кръв цялата постеля и накрая се успокои. Лицето на момичето побеля като чистите чаршафи, а очите ѝ облецени от ужас. Кръв и мозък опръскаха краката и, тя повърна право на пода. Да, сега тя няма да може да ми помогне да извикаме и Аарон. Ще трябва сам да действам. Отворих вратата и като промуших глава навън, с обезпокоен вид казах:

— Аарон, бъдете така добър и елате за секунда.

Аарон погледна Лу, който с мисис Холмс се караше за ставащото в спалнята. Старчето кимна и Аарон влезе в стаята. Видя кръвта на Айра пред краката си и отвори уста да вика в мига, когато го ударих и него по главата. Падна като подкосен. Повече нямаше нужда да се бавя. Хванах Куила за ръката и я смъкнах от кревата. Слава богу, тя мълчеше! Поне тук се мина без грижи!

— Да вървим!

Момичето се опита да измъкне ръката си, но аз я държах здраво и нямах намерение да я пускам. Като отворих вратата, избутах пиленцето от спалнята. Очите на Лу се опулиха от изумление, започна да се надига, опирайки се на бастуна си, но веднага се строполи на пода: избих бастуна от стария пръч. Мисис Холмс ни гледаше и гадаеше, какво бе станало с нейние старец.

— Той е там — отвърнах на немия въпрос, насочвайки се към вратата. — Господ Бог удостои главата му с посещение.

Оказахме се на улицата. Трябваше да бързаме и да си взема оръжието, преди да се е вдигнала паника. То се намираше в заключеното шкафче на „Бюрото за Добър Бизнес“.

Наложи се да направя кратка отбивка в посока пансиона ми, където на верандата бях скрил малък лост, отмъкнат от една бензиностанция. Взех го, бързо преминахме деловата част на града и се насочихме право в БДБ. Чинovníкът се опита да ме спре, но спечели удар в корема. Счупих шкафчето и прибрах своите 06-и, 45-и, боеприпасите, пиката, ножа и аптечката. Въръжен се усещах къде по-уверен в този кастриран свят. През това време Куила Джун си възвърна способността да говори членоразделно.

— Къде, къде отиваме? О, татко, татко!...

— Стига това татко. Ти каза, че искаш да бъдеш с мен. Връщам се горе, бебченце, ако не си размислила, дръж се по-близо до мен.

Тя бе прекалено изплашена, че да възразява. Излязохме от Бюрото и веднага видях дяволското зелено нещо. Тичаше към нас и размахваше израстъците си. Като заех колянна стойка, праметнах ремъка на 06-ия през рамо и точно се прицелих. Куршумът попадна в огромното око на часовоя. Разлетя се дъжд от искри и остатъците на зеления съндък влетяха във витрината на магазина. Удивително зрелище!

Обърнах се да хвана Куила и да се затичаме към изхода от подземиято. Момичето бе изчезнало! Огледах се наоколо и в края на улицата видях цялата шайка начело с Лу. Старчето едва пристъпваше, като се опираше на бастунчето си. Съвсем приличаше на гигантски щурец.

Раздадоха се изстрели. Обаждаше се звънкият глас на 45-ия, който бях дал на Куила така, за всеки случай. Погледнах нагоре и над верандата на втория етаж я видях с пистолета, поставен на перилата. Напълно професионално изпускаше куршумите в тълпата, като Лудия Бил Айлист от филмите на четиридесетте години. Но боже мой, каква глупост! Защо трябва да се хаят патрони и време, когато е нужно да се изчезва.

Намерих стълбата за горния етаж и започнах да се качвам взимайки по три стъпала едновременно. Момичето бе като невменяемо и се хилеше всеки път, когато се целеше в някой. Крайчето на езика й се показваше от ъгълчето на устата, очите блестяха — бум! — един

преследвач по-малко. На Куила явно ѝ харесваше. В този миг я сграбчих и спасих слабоватата ѝ мамичка. А старата лейди, като направи някакво балетно па, продължи да бяга.

Момичето рязко обърна глава към мен. В очите и се четеше смъртта.

— Не улучих заради тебе!

Тръпки ми пробягаха по гърба от този глас. Със сила измъкнах пистолета от ръката на тази глупачка. Тъпачка! Да хаби така патроните!

Повлякох я след себе си, заобиколих зданието, скочих в някакъв двор и заповядах да ме следва. Тя се възпротиви, но аз я ободрих с думите:

— Ако можеш така просто да стреляш в родната си майка, бива ли да се страхуваш от някаква си височина. Скачай и това е цялата работа!

Тя се разсмя, сякаш птичка зачурулика и скочи. Насочихме се към вратата и погледнахме навън. Пътят беше свободен. Тълпата лицемери бе издухана като листа от силен вятър.

Не биваше да губим нито миг и закрачихме бързо към южните предградия на Тапек. Там се намираше най-близкия изход, който бях разкопал по време на разходките ми. Трябваше ни петнадесет минути и много сили да стигнем до там. Накрая се спряхме пред вратата на въздухосъбирача, дишайки тежко. Избих резетата с лоста и влязохме вътре, където се намираха стълбите нагоре, водещи към свободата. Започнахме да се качваме.

ГЛАВА 10

Най-после тази дяволска стълба завърши. С изстрели разкъсах ключалката на люка и се измъкнахме навън, на около миля от спусковата шахта. На тези долу би следвало да се втълпи, че не бива да се свързват с такива соло като мен. Те нямаха никакъв шанс.

Момичето едва се държеше на крака от умора, но нямаше за какво да я обвинявам. И за мен не беше леко да се качвам. Но съвсем не ми се щеше да прекарам нощта на открито — тук се въртяха такива твари, с каквито и през деня не би желал да се срещаш. А денят преминаваше. Скоро ще започне да се стъмва. Потупах по гърба моето маце и като я ободрявах непрекъснато, на пределна скорост се запускахме към шахтата.

Блейд се оказа на мястото. Изглеждаше отслабнал: хълбуците му бяха хлътнали, раните гноясали, а очите помътнели. Но ме бе дочакал! Наведох се над него и вдигнах главата му. Очите му се отвориха и той тихо каза:

— Хей...

Усмяхнах се. Боже мой, колко е хубаво — отново да видиш вярното си псе!

— Върнахме се, приятелю.

Блейд се опита да стане, но не успя.

— Ял ли си нещо, приятелю? — попитах тихо.

— Не. Само вчера хванах някакъв гущер... или бе позавчера...

В този миг видя Куила и си затвори очите. Загърчи се.

— Трябва да побързаме, Вик — каза девойката. — Те могат да ни изненадат през шахтата.

Опитах се да вдигна Блейд. Той увисна като торба на ръцете ми.

— Слушай, Блейд. Отивам в града, ще намеря някаква храна и бързо ще се върна. Ти само ме изчакай.

— Не отивай там, Вик — помоли псето. — Поразмърдах се натам, след като отиде долу. Глутницата е открила, че не сме се изпържили в гимнастическата зала. Как, не зная? Може би кучетата са

проследили миризмата ни. Славата ни в този град е лоша, Вик. Ние не можем да се върнем. Трябва да си потърсим ново място.

Това придаде на нещата друга насока. Ние не можехме да се върнем, а с Блейд в такова състояние не бихме тръгнали да търсим ново място. Ако исках да остана соло, не можех да мина без куче. Тук нямаше нищо за ядене, а Блейд се нуждае на всяка цена от храна, както и от медицинска помощ. Незабавно.

— Вик — гласът на Куила стана капризен и висок. — Да вървим! С него всичко ще бъде наред. Ние трябва да бързаме.

Свирепо я изгледах. Ама че мръсница! Сякаш не вижда, че псето ми едва се държи. Слънцето залязваше. Блейд трепереше в ръцете ми.

Тя наду устни.

— Ако ме обичаш, да тръгваме тогава по-бързо!

Но без кучето не можех да мина. Просто не ще оцелея самотен. Това бе сигурно. Ако я обичам. Спомних си, как ме запита: „Знаеш ли, какво е това любов?“

И въпреки това намерих изход — бърз и надежден. Това бе малък огън, такъв, че нито една глутница от околността да не го види. Никакъв дим не се вдигаше. И след като Блейд изяде първата порция, отнесох го до входа на въздухопровода. Прекарахме нощта вътре, на малкия корниз. През цялата нощ го държах на ръце. Спа добре. Сутринта го превързах. Той ще се измъкне. Той е силен.

Песът отново си хапна. От миналата нощ бе останала маса храна. Аз нищо не хапнах. Не изпитвах чувство на глад.

Тръгнахме през разрушената пустиня. Надявам се, да имаме щастие да намерим подходящ град и да започнем отначало. Движехме се бавно. Блейд все още куцаше.

Мина известно време, преди в главата ми да престане да звучи нейният глас: „Ти знаеш ли, какво е това любов?“

Разбира се, че знам.

Всеки соло обича кучето си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.